

JÖJJETEK AZ ÁLDOZATRA!

„Azért jöttem, hogy áldozatot mutassak be az Úrnak. Szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek velem az áldozatra!” (1Sám 16,5)

Az élet egymás után ismétlődő napokból áll. A mindennapok szürke eseményei, ismétlődő mozzanatai, az állandó munkában levés megfakítja, megnehezíti az ember lelkét. És ebből az állandó és ismétlődő sodrásból csak akkor van szabadulás, ha meghalljuk lelkünk bensőnkbe kódolt parancsát, ha meghalljuk Isten szavát, aki áldozatra hív bennünket.

Mint áldozócsütörtökön. Mint ma, az öntudatra ébredés unitárius ünnepén. Mint ma, amikor a hétköznapi az imádság, az Isten és a megjobbult élet, a lélek tápláléka, a biztonságosabb élet utáni vágy megfogalmazása révén ünneppé változik.

Érdekes, hogy tájainkon sokan vannak, akik jobban odafigyelnek áldozócsütörtökre és Úrnapijára, e két hétköznapi ünnepre, mint például a pünkösdre – különösen annak (ugyancsak „hétköznapi”) másod- vagy harmadnapjára. Nem mennek a mezőre, s az otthoni munkák közül is csak a szükségesebbeket, könnyebbeket végzik el. Mert van ezekben a napokban valami félelmet keltő. Benne van ezekben a napokban az Úr haragja, fenyegetése is.

Ma égi morajlással kezdődött áldozócsütörtök napja. A tegnapi kánikula után rosszul esett a villámlás és dörgés, a hideg eső. De valahogy ez is a templom felé fordította figyelmünket, s lelkünkben szükségessé tette az áldozatot.

Mert a mai embernek igencsak szüksége van figyelmeztetésre. Kevés áldott lelkű ember kivételével Isten égzengése, jégesője, árvize, csapása szükséges ahhoz, hogy az ember egy pillanatra felemelje a fejét. És sajnos akkor sem igazán azért, hogy utána bűnbánatra hajtsa alá, hanem hogy káromoljon, mást okoljon, s az ártatlanság leplében tetszelegve „miértezzék”. De legyen hála az Istennek azokért az emberekért, akik a lelkükben őrzik istenes őseik lelkületét, Istenhez, a Szenthez való áldott kötődést és ragaszkodást!

Ma Sámuel könyvéből egy gyönyörű felhívást olvastam fel, amelyet jó lenne, ha minden ember meghallana: „szenteljétek meg magatokat, és jöjjetek velem az áldozatra!”

Áldozócsütörtök számunkra az öntudatra ébredés ünnepe. Gyökerét a felocsúdó tanítványok lelkületéig vezetjük vissza, akik a Jézus elvesztése utáni bánatból, az üldözések, a szenvedés és a halál miatti félelemből, a vezető nélküli szétszórt bizonytalanságból *kezdték felemelkedni*. A gyászon, a vér- és könny-képeken, a jajkiáltásokon, a kereszt súlyos árnyékán áthatott a húsvéti diadal fénye, átsütött a mester mennyei alakja és belecsengett a lelkükbe egy-egy drága buzdító

tanítása. A tudatossá válás folyamatát élték meg, amelynek során megérett bennük a felelősség tudata, megértették életük értelmét, s elfogadták, hogy amiképpen a hegyre épült várost nem lehet elrejtteni, a gyertyát butaság a véka alá rejtteni, a sőt kár a sárba dobni, éppen úgy nekik sem szabad elrejtteni – s ezzel semmissé tenni – Jézus evangéliumát. Érett bennük az apostolság, az, amely Isten lelkének erejének hatására majd pünkösdben ünnepet, egyházat teremt.

Az áldozócsütörtöki öntudatra ébredés azt a meggyőződést eleveníti fel, hogy Jézus tanítványai vagyunk. Erre köteleztük el magunkat, ezt vállaltuk a keresztségünkkel, majd a konfirmálásunkkal. Arra vállalkoztunk, arra tettünk fogadalmat, hogy részesei akarunk lenni ez elszabadított, elszalajtott világ jobbá tételének. „Az aratnivaló sok, a munkás kevés.” A fogadalom egykor elszállt, s mi bizony keveset teszünk érte. *Hagyjuk*, hogy a világ járja a maga útját.

Hát hagyjuk? Hát ezt akarjuk? Amiképpen Péter, csak emésztiük magunkat egykori hibánkért? Visszazárkózunk-e önsajnálattunk, vélt és megvédő tehetetlenségünk elefántcsonttoronyába? Panaszkodunk, siránkozunk, magunkat öregnek valljuk, csak kibújhassunk belső és külső kötelességeink alól?

Nem! Ne süsd le a fejed, népem! Emeld fel, nézz a szemembe! De még inkább nézz fel az égre! Oda, ahol a világoosság születik. Oda, ahol az Úr lakik. Oda, ahonnan minden vigasztalás, minden erő, minden megtartás származik. Oda, ahonnan az áldás és isteni szeretet ömlik életedre és közös életünkre!

Te nemcsak X vagy, te nem csak Z vagy! Te Isten gyermeke is vagy, és Jézus tanítványa! Neked Isten feladatot adott. Nézd a csalót, nézd a tolvajt, nézd a fanatikus terroristát, a hidegvérű gyilkost! A sátánt, a mammont szolgálják. Milyen jól tudják, mit kell tenniük! Látod-e, milyen öntudatosak? *Neked* annál jobban kell szolgálnod az Urat! Annál erősebben kell megélned a jót, az evangéliumot. Tudatosan, hittel, szeretettel. Csak így állhat vissza a világ egyensúlya.

Az Úr fent van. Az Úr mindent lát. Az Úr napról napra s egyre sűrűbben figyelmeztet, hogy nem jól mennek a dolgaink, nem végezzük jól küldetésünket, nem sáfarkodunk jól talentumainkkal. Áldozócsütörtök ma éppen erre hívja fel a figyelmünket.

Ezért „szenteljétek meg magatokat, jöjjetek velem az áldozatra!” Mi nem véres áldozatot mutatunk be, mint a Biblia népe vagy az ősmagyarok, hiszen Jézus is így tanított: „irgalmasságot, szeretetet akarok, nem véres áldozatot”. A mi áldozatunk az Isten előtt fejet hajtó alázat. A mi mai áldozatunk az öntudatunk felébredéséről szóló bizonyosságtétel. A mi áldozatunk az, hogy újra kimondjuk: nem szabad Istent tisztátalan, káromló, bűnös életmóddal megsérteni, nem szabad a teremtett világot öncélúan kihasználni, nem szabad embertársainkat semmibe venni.

Csak akkor várhatunk Istentől irgalmat, gondviselést és munkánkra áldást, ha megtartjuk parancsolatait, ha teljes szívből tiszteljük és szolgáljuk Őt. Ámen.

LŐRINCZI LAJOS

BENEDEK JAKAB

EGYÜVÉ-TARTOZÁS ÉS ÖSSZEFOGÁS¹

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Mt 22,37–39)

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreink határon innen és határon túl!

Az erdélyi unitáriusok minden évben megrendezett szejkefűrdői találkozójának az idén egy „belső nevet”, a mai napra és az elkövetkező időre szóló üzenet-címet is adnék: *Együvé-tartozás és összefogás*. Nem csak azért teszem ezt, mert minden nagyobb összejövetelnek, konferenciáknak, egyebeknek, előre meghatározott, figyelemfelkeltő pontos üzenete van, de azért is, mert ez igencsak ránk fér, magyarokra, de azon belül unitárius közösségünkre is.

Külső színében semmi újat nem mondanak ezek a kifejezések: „együvé-tartozás és összefogás”, és ezért sokan már unalmasnak is találhatják e mai napi prédikációt. Sokak számára a felolvasott bibliai versünk sincsen – látszólag – szoros kapcsolatban az együvé-tartozás és az összefogás kérdésével és érzésével. Én azonban ennek pontosan a fordítottját állítom. Testvéreim, azt mondom: éppen arról szól a mai prédikáció, hogy ez a két fogalom: az összefogás és az együvé-tartozás elválaszthatatlan a felolvasott bibliai verstől.

Abból indulnék ki, hogy a szeretet kettős parancsolata egy olyan, a lélek mélyére helyezett fundamentum és egy olyan lelki mélységből gyökerező ős erőforrás, amely a maga teljességében összhangban áll felvázolt alaptételeimmel.

Ünneplő Testvéreim!

Számomra teljesen egyértelmű, hogy az emberek, Isten gyermekei „szeretik egymást.” Számomra teljesen egyértelmű az, hogy nem a személyi ambíciók, hanem sokkal inkább a közösséget szolgáló eszmék kell hogy irányítsák tetteinket, cselekedeteinket.

Igen, a „községet, gyülekezeteinket, egyetemes egyházunkat” építő elképzelések, célok kell hogy meghatározzák életünket. Számomra teljesen egyértelmű az is, hogy egymás elfogadása nem ütközhet ideológiákba és hitfelfogásokba, nem ütközhet egyéni érdekekbe és kizárólag „önös álmaink” ebből származó

¹ Beszéd a szejkefűrdői Unitárius Találkozón, 2007. augusztus 12-én.